

ROZSUDOK

V MENE S. REPUBLIKY

Najvyšší súd S. republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **Ing. J. C.**, bytom P., zastúpeného **JUDr. M. B.**, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie v B.B., proti žalovanému **Ministerstvu vnútra S. republiky**, so sídlom v B., Pribinova č. 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-79/PK-2009 zo dňa 03. septembra 2009 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v B., č. k. 4S/220/2009-126 zo dňa 30. apríla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd S. republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v B., č. k. 4S/220/2009-126 zo dňa 30. apríla 2010 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-79/PK-2009 zo dňa 03. septembra 2009, ako aj personálny rozkaz ministra vnútra S. republiky č. 41 zo dňa 31. januára 2003 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume **281,35 eura** na účet **JUDr. M. B.**, advokáta v B. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v B. (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia ministra vnútra S. republiky (ďalej aj „SR“), č. p.: SLV-79/PK-2009 zo dňa 03. septembra 2009, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 41 zo dňa 31. januára 2003, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, S. informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže S. republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru S. republiky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, podľa ktorého z ustanovenia § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z. v tom čase platnom znení, jednoznačne vyplývajú základné povinnosti žalobcu ako policajta. Podľa krajského súdu nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo k ich porušeniu, čo bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobcu, ktoré bolo kvalifikované ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané. Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. V podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu č. k. 4S/220/2009-126 zo dňa 30. apríla 2010 žalobca uviedol identické námietky, ktoré už uviedol v podanej žalobe, ktoré krajský súd podrobne popísal vo svojom odôvodnení. K rozhodnutiu krajského súdu uviedol, že sa nezaoberal jeho námietkami a ani sa s nimi riadne nevysporiadal, a tak na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd S. republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v B. č. k. 4S/220/2009-126 zo dňa 30. apríla 2010 zmenil tak, že rozhodnutie ministra vnútra SR z 03. septembra 2009, č. k. SLV-79/PK-2009 ako aj prvostupňové rozhodnutie -personálny rozkaz

ministra vnútra SR č. 41 zo dňa 31. januára 2003 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Záverom uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd S. republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prísahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti, ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi,

služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci, a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhopovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 241 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z..

V predmetnej veci Najvyšší súd S. republiky rozsudkom sp. zn. 4SŽ/97/2003 zo dňa 31. mája 2004 rozhodnutie č. p.: KM-D-38/2003 zo dňa 29. apríla 2003 pre nedostatočne zistený skutkový stav zrušil a zároveň vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie, keď považoval za predčasný názor žalovaného, že žalobca nepravdivo informoval pracovníkov inšpekčnej služby o záznamoch týkajúcich sa hlasových prejavov P.R.. V tomto smere preto uložil doplniť dokazovanie. Žalovaný dokazovanie v intenciách rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/97/2003 zo dňa 31. mája 2004 doplnil. Po doplnení dokazovania bol personálny rozkaz č. 41 zo dňa 31. januára 2003 opätovne posúdený a podaný rozklad opätovne zamietnutý rozhodnutím č. p. KM-38/PK-2005 zo dňa 25. mája 2005, ktoré bolo právnomu zástupcovi žalobcu JUDr. M. C. doručené dňa 30. mája 2005. Žalobca proti rozhodnutiu č. p. KM-38/PK-2005 zo dňa 25. mája 2005 podal znova žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania jeho zákonnosti. Krajský súd v B. podanú žalobu rozsudkom pod č. k. 1S/371/2005-92 zo dňa 08. novembra 2007 zamietol. Proti tomuto rozsudku žalobca podal odvolanie. Najvyšší súd S. republiky rozsudkom sp. zn. 1Sžo/23/2008 zo dňa 05. mája 2009 zmenil rozsudok Krajského súdu v B. č. k. 1S/371/2005-92 zo dňa 08. novembra 2007 tak, že rozhodnutie žalovaného č. p. KM-38/PK-2005 zo dňa 25. mája 2005 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že jeden z dvoch argumentov prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, že tento nepravdivo informoval pracovníkov inšpekčnej služby o záznamoch týkajúcich sa hlasových prejavov P.R. sa v opakovanom konaní nepodarilo bez pochybností preukázať. Preto uložil v ďalšom konaní žalovanému zvážiť, či zostávajúce žalobcovi vytykané konanie obsahuje takú intenzitu, že preukáže „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť

hrubým spôsobom“. Najvyšší súd predmetným rozsudkom už nezaviazal žalovaného vykonať ďalšie dokazovanie. Následne správny orgán bez vykonania dokazovania vydal nové druhostupňové rozhodnutie č. p. SLV-79/PK-2009 zo dňa 03. septembra 2009, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 16. septembra 2009, a ktorým rozhodol, že rozklad podaný proti rozkazu o žalobcovom prepustení č. 41 zo dňa 31. januára 2003 zamieta. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal novú žalobu, ktorú Krajský súd v B. rozsudkom pod č. k. 4S/220/2009-126 zo dňa 30. apríla 2010 zo zhora uvedených dôvodov znova zamietol.

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 41, zo dňa 31. januára 2003, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že nevykonával riadne štátnu službu, počas ktorej si neplnil svedomite úlohy uložené mu § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 171/1993 o Policajnom zbore SR v znení neskorších predpisov, § 6 zákona č. 241/2001 Z. z., čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., a to tým, že po tom ako bol dňa 19. decembra 2002 informovaný o existencii nevyžiadaných záznamov hovorov v databáze odposluchov a medzi nimi aj o rozhovore P.R. s novinárom, hoci nemohol vylúčiť, že ide o záznamy získané nelegálne, nepodnikol žiadne kroky na zistenie príčiny vzniknutého stavu, prípadne osoby, ktorá za možný protiprávny stav zodpovedá a nevykonával žiadne opatrenia na zamedzenie úniku uvedeného záznamu alebo informácie o jeho existencii ako utajovanej skutočnosti. Uspokojil sa iba s tým, že o preverenie informácie požiadal nadriadeného plk. JUDr. A. Ž. a dňa 10. januára 2003 pracovníkom Úradu inšpekčnej služby (ďalej len „UIS PZ“) uviedol, že meno P.R. nebolo zaznamenané v žiadnom vyťaženom rozhovore.

Úlohou krajského a následne aj najvyššieho súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. (účinnom do 30. apríla 2004) sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sú jednak:

- 1/ porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak
- 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, najvyšší súd s takýmto názorom krajského súdu nesúhlasí.

Dňa 03. februára 2003 o 07:30 hod. žalobca predložil – doručil svoje písomné nesúhlasné stanovisko k návrhu na jeho prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ. Dňa 03. februára 2003 o 07:35 hod. žalobcovi okamžite po odovzdaní jeho písomného stanoviska k návrhu o prepustení bol doručený personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 41/2003 zo dňa 31. januára 2003, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru.

Podľa najvyššieho súdu personálny rozkaz bol vydaný bez zistenia skutočného stavu veci už 31. januára 2003, takže prvostupňový správny orgán nerešpektoval a ani nemienil rešpektovať žiadne vyjadrenia žalobcu, ako to vyplýva z administratívneho spisu. Toto pochybenie nebolo odstránené ani v konaní o rozklade žalobcu a nevysporiadal sa s ním ani krajský súd vo svojom rozsudku s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu S. republiky č. 4SŽ/99/2004.

Najvyšší súd sa plne stotožňuje s tvrdením žalobcu v tom, že z administratívneho spisu je preukázané, že správny orgán rozhodol vo veci bez toho, aby mu bola daná možnosť sa k veci vyjadriť. Podľa najvyššieho súdu s touto procesnou chybou správneho orgánu v rámci správneho konania sa nedostatočne vysporiadal aj krajský súd vo svojom rozhodnutí č. 4S/220/2009-126 zo dňa 30. apríla 2010.

K námietke žalobcu, že ešte dva dni pred rozhodnutím krajského súdu v B., dňa 28. apríla 2010 o 08:05 hod. doručil súdu rozsudok Najvyššieho súdu S. republiky sp. zn. 1Sžo/287/2008 z 08. decembra 2009 v právnej veci žalobcu Ing. L. H., ktorým najvyšší súd

rozsudok Krajského súdu v B. č. k. 1S/148/2006-79 zo dňa 03. októbra 2008 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného MV SR o prepustení Ing. L. H. zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998, č. p. KM-126/PK-2005 v spojení s rozhodnutím (personálnym rozkazom o prepustení) č. 40 z 31. januára 2003 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, a ktorý sa stal súčasťou spisového materiálu na vec sa vzťahujúceho a ku ktorému sa krajský súd nevyjadril a nezaujal žiadne stanovisko aj keď sa jednalo o rovnakú skutkovú vec, najvyšší súd uvádza nasledovné:

Podľa rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 06. decembra 2007) vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho najvyššieho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a v danom prípade bolo porušené právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj právo podľa čl. 14 Dohovoru v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1.

Európsky súd pre ľudské práva ďalej uvádza, že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov s územnou pôsobnosťou obmedzenou pre svoj región, a preto úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať (regulovať) tieto protirečivé rozsudky. Najvyšší súd, ako najvyššia súdna autorita v krajine, prihliadajúc na konzistenciu svojej judikatúry nemôže pripustiť, aby vydal v dvoch obdobných veciach diametrálne odlišné rozsudky. Takéto rozhodnutie by bolo potom podľa najvyššieho súdu v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý je zahrnutý v niekoľkých článkoch Dohovoru a tvorí jeden zo základných elementov právneho štátu a stalo by sa zdrojom právnej neistoty. Najvyšší súd, pri tejto príležitosti dáva do pozornosti aj judikatúru Ústavného súdu S. republiky týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď. Ústavný súd nálezom III. ÚS 192/06 z 03. novembra 2006, konštatoval: „Podľa názoru ústavného súdu, ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy“. Podľa najvyššieho súdu platí aj pravidlo, že kto sa chce odchýliť od súdneho precedentu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod, a teda nesie

bremeno argumentácie, ktoré je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie.

Najvyšší súd rozhodnutím č. 1Sžo/287/2008 zo dňa 08. decembra 2009 v právnej veci žalobcu Ing. L. H. stanovil rozhodujúcu interpretáciu zákona aj ku vzťahu k prejednávanej veci z dôvodu, že ide o rovnakú skutkovú vec, ktorú krajský súd nerešpektoval vo svojom rozhodnutí.

Podľa názoru najvyššieho súdu s poukazom na ustálenú judikatúru (napr. rozsudok vo veci sp. zn. 4Sž/68/2004) nie je tiež možné v tomto konaní nevyhodnotiť dlhoročnú aktívnu službu žalobcu, ani jeho pracovné výsledky ani to, že nikdy v minulosti z jeho strany k žiadnemu porušeniu predpisov nedošlo.

Taktiež najvyššiemu súdu nie je zrejmé, aké konkrétne opatrenia mal žalobca vykonať, a či by také opatrenia boli alebo mohli byť účinné.

Takto potom najvyšší súd dospel k záveru, že v danom prípade neboli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. (účinnom do 30. apríla 2004), pretože žalobca neporušil zvlášť hrubým spôsobom služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa názoru najvyššieho súdu správne orgány úsudok o obsahu a rozsahu neurčitého právneho pojmu „porušenie služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom“ nevyložili správne a dostatočne konfrontujúc tento so skutkovými zisteniami konkrétneho prípadu a nesprávne usúdili, že konanie žalobcu spočívajúce v porušení služobnej prísahy dosiahlo takej intenzity, že napĺňa zákonný znak zvlášť hrubého porušenia.

Najvyšší súd S. republiky s poukazom na vyššie uvedené, považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za dôvodné, také, ktoré mohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety prvej OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v B., rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že zrušil rozhodnutie správneho orgánu vrátane prvostupňového rozhodnutia, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci a v konaní správneho orgánu prvého stupňa bola zistená táka vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia

a správny orgán túto vadu neodstránil (§ 250j ods. 2 písm. c/ a e/ OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP).

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd nepovažoval za potrebné zaujímať stanovisko k ďalším námietkam žalobcu.

O náhrade trov súdneho konania rozhodol Najvyšší súd S. republiky podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP ako aj § 151 ods. 1 OSP v spojení s 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobcovi priznal ich náhradu, pretože bol v tomto konaní úspešný. Náhrada trov konania podľa ich vyčíslenia právnym zástupcom žalobcu zo 04.07.2011 pozostáva z náhrady trov právnej služby v sume 281,35 eura, a to za 3 úkony právnej služby – príprava a prevzatie zastúpenia 19.10.2009, podanie žaloby 06.11.2009 a účasť na ústnom pojednávaní pred krajským súdom 30.04.2010 - 1 úkon á 53,49 eura + pri úkone č. 2 zvýšenie odmeny na trojnásobok t. j. na 160,47 eura + 3 x režijný paušál 13,90 eura (všetko podľa § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, § 13 ods. 1 a § 16 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti S. republiky č. 655/2004 Z. z. v znení do 01.06.2010) (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“). Najvyšší súd nemohol žalobcovi priznať náhradu trov konania za úkony právnej služby vykonané v prechádzajúcom súdnom konaní vedenom na Krajskom súde v B. pod sp. zn. 1S/371/2005 a na Najvyššom súde S. republiky pod sp. zn. 1Sžo/23/2008, nakoľko predmetom tohto prekúmvacieho konania bolo len preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov na základe žaloby žalobcu zo 06.11.2009. Na druhej strane najvyšší súd dáva do pozornosti, že žalobca, resp. jeho právny zástupca za toto súdne konanie vyúčtoval náhradu trov právnej služby v nižšej čiastke, ako by mu patrila podľa § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom od 01.06.2009 (1/6 výpočtového základu) a nežiadal ani nevyčísliť náhradu trov právnej služby za podané odvolanie. Nakoľko podľa § 151 ods. 1 OSP súd o náhrade trov konania rozhoduje na návrh, nebolo možné žalobcovi priznať viac, ako žiadal. V zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť advokátovi JUDr. M. B. na jeho bežný účet vedený v S. S., a. s., číslo účtu X., variabilný symbol X., do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd S. republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u ě n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 30. júna 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková